

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **H. T. P.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-115345-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-115345-4/SO-2024, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-115345-4/SO-2024, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 7. 2024, č. j. OAM-35458-14/ZM-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2024, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky (dále jen „ČR“).

II. Žalobní body

2. Žalobce přicestoval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které spočívá v absolvování jazykové přípravy a následném vysokoškolském studiu. Po příjezdu na území začal žalobce plnit účel pobytu, tj. započal se studiem v rámci jazykové přípravy. Tento kurz navštěvuje žalobce dosud. Po úspěšném absolvování hodlá zahájit vysokoškolské studium. Žalobce hodlá na území setrvat natrvalo, proto plánuje v budoucnu usilovat o vydání povolení k trvalému pobytu dle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců. Při pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia by pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo nutné setrvat na území na toto povolení deset let, zatímco při realizaci pobytu na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání postačuje pět let. Žalobce nehodlá studovat deset let, nicméně během celkové doby studia by mohl splnit podmínku pěti let pobytu na území. V případě pobytu za účelem studia však taková doba nebude dostatečná pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Pobyt na území je finančně velmi náročný, příjmy z občasných brigád nemohou náklady na jeho pobyt a studium pokrýt, proto se rozhodl podat žádost o zaměstnaneckou kartu, která nikterak jeho další studium neomezuje. Budoucí zaměstnavatel je srozuměn s tím, že by žalobce plnil studijní povinnosti, a z toho důvodu by případně byla jeho pracovní doba nastavena takovým způsobem, aby měl žalobce příležitost řádně studovat.
3. Žalobce nebyl v průběhu řízení dotazován na motivaci pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, správní orgány k jeho úmyslům nic nezjišťovaly, neprovedly výslech jeho osoby, ani výslech zaměstnavatele, a samy dovodily nesprávné závěry. Žalobce má za to, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a své závěry založily na domněnkách, které nemají oporu ve spisové dokumentaci.
4. Žalobce pobývá od června roku 2023 na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kdy studium spočívá v jazykové přípravě k navazujícímu akreditovanému vysokoškolskému studiu. Dne 6. 6. 2024 podal žalobce žádost o změnu účelu pobytu s tím, že žádá, aby byl oprávněn pobývat na území za účelem výkonu zaměstnání. Takovou změnu zákon nepodmiňuje plynutím doby jako v případě jiných účelů pobytu, kdy výslovně stanoví v ust. § 45 zákona o pobytu cizinců, jakou dobu musí cizinec na území strávit, aby byla jeho žádost o změnu účelu pobytu projednána. Z toho důvodu není podstatné, jak dlouho po příjezdu podal žalobce žádost o změnu účelu pobytu. Žalobce proto považuje závěry správních orgánů za nedovolené rozšíření negativních podmínek nad rámec zákona. Současně je závěr správních orgánů nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, jaká doba by již byla akceptována jako dostatečná. Správní orgány nevyložily, jaká doba studia by byla adekvátní či zda žádný vietnamský státní příslušník nemůže nikdy změnit účel ze studia na zaměstnání.
5. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že „*zamýšlený účel svého pobytu dosud nenaplnil (neukončil vysokoškolské studium)*“, účelem jeho pobytu je však „studium“, nikoli úspěšné absolvování studia. Účel nelze vykládat takovým způsobem, že teprve po dokončení účelu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

je tento naplněn. Podstatné je, zda je plněn v době před podáním žádosti. Žalobce účel plní od počátku svého pobytu na území a plní jej dosud, když stále pokračuje ve studiu.

6. Žalovaná nesprávně dovozuje, že pobyt žalobce není v zájmu ČR na základě Programu klíčový a vědecký personál a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Jak zmíněný program, tak nařízení vlády č. 220/2019 Sb. jsou určeny pouze pro žádosti podávané prostřednictvím velvyslanectví, nikoli pro žádosti o změnu účelu pobytu, které jsou upraveny samostatně a které jsou zahajovány podáním žádosti ministerstvu vnitra na území ČR. Nařízením jsou stanoveny maximální počty žádostí o zaměstnanecké karty a víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, které lze ročně podat na vybraných zastupitelských úřadech ČR. Rovněž dokument Program klíčový a vědecký personál Ministerstva průmyslu a obchodu se stanovenými kvótami u vybraných zemí se vztahuje na žádosti podané prostřednictvím zastupitelských úřadů. Žalobce podal žádost o změnu účelu pobytu u Ministerstva vnitra, a to na území ČR. Zmíněný dokument, ani označené nařízení vlády se tak na něj nemohou vztahovat. Okruh adresátů není vymezen státní příslušností, ale jednotlivými zastupitelskými úřady, resp. jejich obvody. To znamená, že vietnamští státní příslušníci pobývající dlouhodobě na území jiného státu než Vietnamu, mohou libovolně podat žádost v zemi, v níž pobývají, aniž by byli omezeni kvótami stanovenými pro Velvyslanectví ČR v Hanoji. Jiný přístup by byl hrubě diskriminační a v rozporu s Listinou základních práv a svobod.
7. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek ve výkladu neurčitého právního pojmu „zájem ČR“. V případě neurčitých právních pojmů musí správní orgány své rozhodnutí, včetně výkladu neurčitého právního pojmu, řádně a logickým způsobem odůvodnit. Výklad neurčitého právního pojmu učiněný správním orgánem je totiž podroben soudnímu přezkumu. Soud ve správním soudnictví posuzuje mimo jiné to, zda byl skutkový stav správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem, zda je interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem v souladu se zákonem a zda úvaha správního orgánu neodporuje zásadám logiky. Takový přezkum je možno učinit pouze v případě, že správní orgán uvede dostatečně určitě, jakým způsobem neurčitý právní pojem vykládá.
8. Dále namítal porušení rovnosti před zákonem a porušení zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně. Právní zástupkyni je známo, že správní orgán I. stupně po celou dobu platnosti odkazovaného nařízení vlády z roku 2019 dosud běžně vydával zaměstnanecké karty občanům Vietnamu, kteří pobývali na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a kteří požádali o změnu účelu na zaměstnaneckou kartu podáním učiněným na území ČR. Od roku 2019 tak byly vydány stovky zaměstnaneckých karet podaných stejným způsobem a za stejných okolností, jako činí nyní žalobce. Správní orgán I. stupně neuvedl, co je důvodem změny rozhodnutí a neuvedl ani žádnou aktuální okolnost či změnu právních předpisů, která by vedla k odůvodněné změně. Správní orgán tak vytvořil vlastní rozhodovací praxi, kterou nyní neodůvodněně mění. K tomu žalovaná uvedla, že praxe správního orgánu není nezměnitelná. To žalobce sice nespornuje, nicméně má za to, že změna zavedené vlastní praxe správního orgánu musí být objasněna v rozhodnutí. V opačném případě není přezkoumatelně zdůvodněno, zda je změna postupu správních orgánů legitimní, zároveň není postaveno na jisto, na jaké případy tato změna postupu dopadá. Taková situace pak otevírá prostor pro libovůli správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

9. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024 , č. j. 1 Azs 158/2024- 37 a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, kterými bylo rozhodnuto v podobných případech.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
11. Je zřejmé, že žalobce nenaplnil cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci a tu následně uplatnit, ať již v zemi původu nebo v ČR. Pobyt žalobce nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“. Úmysl neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci.
12. K žalobní námitce týkající se získání trvalého pobytu, kdy je doba setrvání na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia krácena na polovinu, přičemž na zaměstnaneckou kartu doba setrvání na území ČR není krácena, je třeba uvést, že nelze v řízení o dlouhodobém pobytu cizince kalkulovat s vidinou získání trvalého pobytu a kvůli tomuto důvodu bez ohledu na podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců dlouhodobý pobyt udělit. Cizinec, který vstoupí na území za účelem studia v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair, se má věnovat primárně tomuto studiu, které deklaruje při vstupu na území, nikoli zaměstnání, které může být pouze činností vedlejší.
13. K žalobní námitce týkající se financí žalovaná uvedla, že žalobce ke své žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia předložil doklad o dispozici s finančními prostředky v souladu s § 13 zákona o pobytu cizinců, jímž prokázal, že ke dni 30. 1. 2023 disponuje bankovním účtem s disponibilním zůstatkem ve výši 160 055 880 VND, tj. 146 131 Kč. Pokud by žalobce požadovanou výší finančních prostředků nedisponoval, pobyt za účelem studia by mu nebyl povolen.
14. Namítá-li žalobce, že nebyl dotazován na motivaci, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu, dostatečně se zabýval pobytovou historií žalobce, plněním účelu a naplněním zamýšleného účelu předchozího pobytu (studia vysoké školy za účelem získání vysokoškolského vzdělání) a zkoumal zamýšlený účel pobytu žalobce na území (zaměstnání na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci). Zjištěné skutečnosti posuzoval ve vzájemných souvislostech a ve vztahu k právním předpisům a dospěl k závěru, jehož důvody vysvětlil v odůvodnění meritorního rozhodnutí.
15. Žalované jsou známy rozsudky Nejvyššího správního soudu vydanými pod sp. zn. 1 Azs 158/2024 a sp. zn. 5 Azs 149/2024, týkající se neudělení zaměstnanecké karty státním příslušníkům Vietnamu z důvodu, že jejich pobyt není v zájmu ČR. Žalovaná se závěry uvedenými ve výše uvedených rozsudcích zásadně nesouhlasí a poukazuje na skutečnost, že

se obrátila na IV. senát Nejvyššího správního soudu s doplněním své kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 Azs 93/2024 mimo jiné s návrhem, aby IV. senát postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Se stejným návrhem se obrátila i na VI., VIII. a X. senát. Žalovaná má za to, že by Městský soud v Praze měl vyčkat s rozsudkem ve věci žalobce na ukončení výše uvedeného řízení o kasační stížnosti a dalších řízení o kasační stížnostech dotýkajících se dané problematiky vedených u jiných senátů Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024, 10 Azs 172/2024). Žalovaná poukázala též na postup Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, podanou žalobu v obdobné věci zamítl a uvedl podrobnou argumentaci, na jejímž základě odmítl závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v uvedených zrušujících rozsudcích.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
17. Žalobce přicestoval na území ČR dne 19. 6. 2023 z důvodu pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 14. 7. 2023 do 13. 7. 2024. Konkrétně se jedná o kurz českého jazyka pro cizince organizovaný Centrem celoživotního vzdělávání Pedagogické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (dále jen „UJEP“), a to za účelem přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu „Ekonomika a management“ na UJEP.
18. Dne 6. 6. 2024 podal účastník řízení žádost o vydání zaměstnanecké karty k zaměstnavateli X s.r.o., na pracovní pozici prodavači v prodejnách, s místem výkonu práce Č. V., za mzdu 21 300 Kč měsíčně. Za tímto účelem předložil pracovní smlouvu sjednanou dne 30. 5. 2024. Správní orgán I. stupně učinil součástí spisového materiálu výpis z veřejně dostupné databáze Ministerstva průmyslu a obchodu, týkající se vládního programu Klíčový a vědecký personál, který byl přijat usnesením Vlády České republiky č. 581 z roku 2019, o programech schválených vládou za účelem dosažení ekonomického přínosu pro ČR.
19. Dne 19. 6. 2024 správní orgán I. stupně vyzval účastníka k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se k těmto podkladům. Účastník svého práva nevyužil a se spisovým materiálem se neseznámil. Dne 1. 7. 2024 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření, ve kterém je uvedeno, že se na účastníka nevztahují nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a dokument Program klíčový a vědecký personál, splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty.
20. Správní orgán I. stupně žádost zamítl a nevydal zaměstnaneckou kartu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt účastníka řízení na území není v zájmu ČR. S odkazem na nařízení vlády upravující maximální počet žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu dovodil, že pobyt účastníka řízení není v zájmu ČR, s ohledem na omezování zaměstnávání státních příslušníků Vietnamu na nekvalifikovaných či nízkokvalifikovaných pracovních pozicích.
21. V odvolání bylo namítnuto, že účastník podal žádost o změnu účelu pobytu za účelem výkonu zaměstnání, přičemž takovou změnu zákon nepodmiňuje uplynutím doby, výklad „zájmu ČR“ je nesprávný, okruh adresátů není vymezen státní příslušností, ale jednotlivými zastupitelskými úřady, resp. jejich obvodem. Přístup, který naznačil správní orgán I. stupně, že Vláda ČR vyjádřila vůli nepřijímat vietnamské státní příslušníky na nekvalifikovanou

práci, by byl hrubě diskriminační. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek ve výkladu neurčitého právního pojmu „zájem ČR“. Dále namítl porušení rovnosti před zákonem a porušení zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně, neboť po celou dobu platnosti odkazovaného nařízení vlády z roku 2019 byly správním orgánem občanům Vietnamu vydávány zaměstnanecké karty.

22. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že účastník na území ČR přicestoval dne 19. 6. 2023, a to za účelem vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy (kurz českého jazyka pro cizince organizovaný Centrem celoživotního vzdělávání Pedagogické fakulty UJEP), a to za účelem přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu „Ekonomika a management“ na UJEP. Povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem mu bylo vydáno s platností od 14. 7. 2023 do 13. 7. 2024. Žádost o vydání zaměstnanecké karty podal dne 6. 6. 2024. Z uvedeného je zřejmé, že účastník téměř do 1 roka od příjezdu na území požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodavači v prodejnách, pro kterou zaměstnavatel vyžaduje jako minimální vzdělání základní + praktickou školu. V tomto případě se jedná o pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci, pro kterou by mu zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, respektive by o ni nemohl požádat. Žalovaná konstatovala, že Vláda ČR, v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, svým nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. V důvodové zprávě k tomuto nařízení je uvedeno: „*V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu....Podávání žádostí mimo Programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené bezpečnostní riziko (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Vietnam).*“ Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním Programu klíčový a vědecký personál dala Vláda ČR najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území ČR za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Je zde zcela jasně definován zájem ČR na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a omezeném počtu. Cílem zmíněného vládního je poskytnout podporu významným českým a zahraničním investorům, výzkumným organizacím, technologickým společnostem a společnostem typu start-up, které do ČR potřebují přivést cizince v postavení statutárních orgánů, manažery či specialisty. V zájmu ČR není, aby na její území přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy. Účastník vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy za účelem zvýšení úrovně svého vzdělání. Zamýšlený účel svého pobytu dosud nenaplnil (neukončil vysokoškolské studium). Téměř do 1 roka od příjezdu na území ČR podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Lze konstatovat, že jeho další pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamu.
23. Žalovaná nepřisvědčila námitce účastníka, že není možné s odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovozovat, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Argumentace nařízením vlády je pro posouzení zájmu ČR relevantní. Pokud nemá ČR zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, tím spíše tento

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená výše uvedeným nařízením vlády a popírat suverénní právo ČR určit si, které cizince a za jakých podmínek na území přijme. Pobytové oprávnění za účelem studia totiž není vydáváno cizinci proto, aby na území ČR teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal a toto následně uplatnil v původně zamýšleném účelu pobytu.

24. Žalovaná odkázala na recentní rozsudky krajských soudů, kterými byl v totožných případech postup správních orgánů aprobevován.
25. Nedůvodný žalovaná shledala poukaz účastníka na žádosti podávané občany Vietnamu na zastupitelských úřadech v jiných zemích, v takovém případě se jedná o specifickou skupinu cizinců vymezenou v § 169g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterým byl některým z těchto států vydán cestovní doklad, nebo v něm mají povolen dlouhodobý či trvalý pobyt a oprávněně v něm pobývají nepřetržitě po dobu nejméně 2 let. Účastník řízení však do této specifické skupiny cizinců nepatří.
26. Nedůvodnou shledala žalovaná námitku nepřipustné diskriminace na základě národnostního původu, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, v němž soud v bodě 14 připomněl závěry ustálené judikatury, dle kterých v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o právním nároku cizince, a dále se v bodě 17 vyjádřil k namítané diskriminaci občanů Vietnamu, kdy zdůraznil, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR, resp. Evropskou unií. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil jak z hlediska Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, tak z hlediska Listiny základních práv a svobod.
27. K namítanému porušení zásady rozhodování skutkově obdobných případů shodně žalovaná odkázala na bod č. 49 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
29. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žádost byla podána na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, pobytové oprávnění bylo vydáno s platností od 14. 7. 2023 do 13. 7. 2024, přičemž žalobce na území ČR přicestoval dne 19. 6. 2023 a dne 6. 6. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodáváče.
30. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“

31. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“
32. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“.
33. Soud v první řadě uvádí, že neshledal důvodnými námitky žalobce, že rozhodnutí žalované nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu a že správní orgány dostatečně neodůvodnily napadené a prvostupňové rozhodnutí. Rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srovnej rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaná považovala za klíčové pro posouzení případu a vysvětlila, proč měla za to, že pobyt cizince není v zájmu ČR. Soud tak neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
34. Ve věci žádostí občanů Vietnamu o zaměstnaneckou kartu po získání možnosti vstupu na území ČR prostřednictvím dlouhodobého pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, která je zcela jednoznačná. Soud se tudíž touto judikaturou řídí i v tomto případě.
35. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové i rozhodnutí žalované, přičemž shledal, že správní orgány nemohou žádost občana Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty zamítnout z důvodu, že jeho pobyt na území za základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR z důvodu nařízení vlády č. 220/2019 Sb., kterým byly stanoveny kvóty na počet žádostí za ekonomickými účely. Nejvyšší správní soud konstatoval, že stanovené kvóty se na žádost stěžovatelky nevztahovaly, neboť žádost nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Přestože lze souhlasit s některými námitkami žalované proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu, např. k nemožnosti zamítnout obdobné žádosti podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který dle názoru soudu skutečně nelze na situaci žalobce použít, neboť tento na území chce plnit účel, za kterým by mu byla zaměstnanecká karta vydána, jeho závěry byly potvrzeny i dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-45, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, a usneseními ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

5 Azs 315/2024-29, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28 a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.

36. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Azs 93/2024, 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024, u nichž Nejvyšší správní soud požádala o předložení věci rozšířenému senátu. Kromě řízení vedeného pod sp. zn. 6 Azs 157/2024 bylo o všech kasačních stížnostech rozhodnuto tak, že byly potvrzeny závěry výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 158/2024-37.
37. Z judikatury v současné době jednoznačně vyplývá, že závěr o tom, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52). Zároveň z judikatury vyplývá, že § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců opravňuje vládu nastavit kvóty toliko na zastupitelské úřady, přičemž tato zákonodárcem zvolená konstrukce vztahující zaměstnanecké kvóty k žádostem podaným na příslušném zastupitelském úřadu vylučuje promítnout daný zájem do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jakým to učinily správní orgány. Kvóty jsou tudíž dle judikatury navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě ČR. Z nařízení vlády však nevyplývá nezáměr ČR o přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Zákonodárce zjevně nechtěl upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území na území ČR. Uvedené nařízení vlády tudíž nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území ČR již dlouhodobě pobývají a plní zde původní účel pobytu, aby požádali o změnu účelu jejich pobytu, což § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obecně připouští (viz např. rozsudek ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).
38. Soud tedy v souladu s výše uvedenou judikaturou dochází k závěru, že pobyt žalobce na území ČR na základě zaměstnanecké karty není bez dalšího v rozporu se zájmy ČR. Soud tudíž shledal, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
39. Soud zároveň souhlasí s žalovanou, že správní orgány musí mít možnost bránit snadnému obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, že snaha obejít kvóty musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla vést k zamítnutí žádosti dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. Samotná skutečnost, že podobný postup zvolil větší počet cizinců z Vietnamu, není důvodem pro upuštění od individuálního posouzení a uplatnění jiného důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 256/2024-43 konstatoval, že v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení. Nejvyšší správní soud souhlasil i s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, že by se pobytové oprávnění za účelem studia nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR, přičemž by však žalovaná své rozhodnutí musela založit na § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců a zjišťovat a prokázat snahu cizince obcházet maximální počet žádostí podle nařízení vlády prostřednictvím studijního pobytového oprávnění.

40. Soud konstatuje, že i v nyní posuzovaném případě správní orgány upozornily na případné obcházení zákona pouze podpůrně, aby zdůraznily jimi definovaný zájem ČR. Obcházení zákona ze strany žalobce však individuálně neposoudily a neodůvodnily a žádost žalobce zamítly z důvodu absence zájmu ČR.
41. Soud upozorňuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 7. 2024, ve věci C-14/23 Perle, v němž se Soudní dvůr vyjádřil i ke znakům zneužití, které vyžaduje **souhrn objektivních skutečností**, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného právní úpravou, a jednak subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (bod 44 rozsudku). Dále Soudní dvůr upozornil, že skutečnost, že státní příslušník třetí země, který podal žádost o přijetí za účelem studia, má v úmyslu na území dotyčného členského státu vykonávat i jinou činnost, tudíž nelze nutně považovat za známku zneužití, zejména pokud tato jiná činnost nemá vliv na studium jakožto hlavní činnost odůvodňující tuto žádost. Pokud se naopak žadatel zavázal vykonávat činnost zejména profesní povahy, jejíž výkon se jeví jako **zjevně neslučitelný** s výkonem hlavní činnosti věnované řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské kvalifikace uznané daným členským státem, může tento závazek vyvolávat pochybnosti o skutečných důvodech žádosti o přijetí a případně, ve světle všech relevantních okolností projednávaného případu, naznačovat, že státní příslušník třetí země má v úmyslu pobývat za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí (body 50-51 rozsudku, zvýraznění doplněno).
42. Soud uvádí, že žalovaná může v dalším řízení posoudit, zda okolnosti případu nenasvědčují tomu, že žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia požádal pouze za účelem následného podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR, o kterou ze země původu s ohledem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. požádat nemohl. Lze zohlednit dobu pobytu na území, po které požádal o vydání zaměstnanecké karty, i místo studia a výkonu zaměstnání. Přestože žalobce uvádí, že měl v úmyslu i nadále ve svém studiu pokračovat a chtěl si pouze přivydělat, aby ho rodina nemusela podporovat, podklady ze správního spisu nasvědčují tomu, že by další studium zřejmě nebylo slučitelné s výkonem zaměstnání. Žalobce totiž studoval v Ústí nad Labem, pracovat hodlal v Č. V., tato místa jsou přitom na opačných koncích ČR. Lze mít pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce o jeho úmyslech pokračovat ve studiu v Ústí nad Labem, když by zároveň pracoval na celý úvazek v Č. V., což by vyžadovalo pravidelné dojíždění, a tudíž by velkou část mzdy využil na pokrytí cestovních nákladů. Za daných okolností lze mít zároveň důvodné pochybnosti, že by žalobce byl vedle práce na celý úvazek schopen zvládat studium na vysoké škole.
43. Soud souhlasí s žalovanou, že v řízení o vydání určitého pobytového oprávnění žalobce nemůže úspěšně argumentovat, že pro něj bude výhodnější změnit účel pobytu na výdělečný, neboť díky tomu splní jednu z podmínek pro povolení trvalého pobytu na území dříve. Rozhodné totiž je, zda žalobce splňuje zákonem stanovené podmínky pro vydání příslušného povolení k pobytu, a tedy zda neexistují předpoklady pro zamítnutí podané žádosti.
44. V obecné rovině se soud ztotožňuje s žalobcem, že zákon o pobytu cizinců nepodmiňuje podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty určitou dobou, po kterou cizinec musí pobývat na území ČR, drží-li povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. To ale neznamená, že by správní orgány např. z krátkého časového úseku mezi přicestováním cizince na území

ČR a podáním žádosti o změnu účelu pobytu nemohly dovozovat možnou snahu zneužít udělené pobytové oprávnění.

45. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval ostatními žalobními námitkami, které zpochybňovaly správnost některých dílčích závěrů a postupů žalované (zejména ohledně zjišťování skutkového stavu a změně správní praxe), když tyto dílčí závěry samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát.
46. Ze všech shora uvedených důvodů soud shledal, že závěr správních orgánů pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu absence zájmu ČR nemá oporu ve správním spise, soud tak napadené rozhodnutí zrušil bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení musí žalovaný buď doplnit podklady pro závěr o absenci zájmu ČR pro získání zaměstnanecké karty žalovaným, případně individuálně posoudit a odůvodnit, zda v případě žalobce existují důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání zaměstnanecké karty, a tudíž pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta. S účinností od 1. 1. 2025 došlo ke změně výše tarifní hodnoty a dle čl. III. vyhlášky č. 258/2024 Sb., platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Z tohoto důvodu v případě úkonů převzetí a příprava věci a podání ve věci samé je nutno vycházet z předcházejícího znění advokátního tarifu. Za podanou žalobce uhradil soudní poplatek 3 000 Kč. Náklady zastoupení spočívají v odměně za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí věci a příprava, žaloba). Tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024 činí 50 000 Kč, tj 3 100 Kč za úkon; tzn. 6 200 Kč. Dále je nutno připočíst paušální náhradu nákladů řízení (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tzn. 2 x 300 Kč, tj. celkem 9 800 Kč. Soud tak uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč, ve 30 denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně